

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Markéty Lehké, Ph.D. a soudců JUDr. Petra Černého, Ph.D. a Mgr. Václava Trajera v právní věci **žalobce: BEAS SUN s.r.o.**, sídlem Sadová 454, Jaroměř - Josefov, IČ 28795172, zastoupeného JUDr. Milanem Jelínkem, advokátem AK Hartman, Jelínek, Fráňa a partneři, s. r. o., se sídlem Sokolovská 5/49, Praha 8, adresa pro doručování Resslova 1253/17a, Hradec Králové, proti **žalovanému: Odvolacímu finančnímu ředitelství**, se sídlem Masarykova 31, Brno, **v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 5. 6. 2013, č. j. 15603/13/5000-14203-700681,**

t a k t o :

- I. Žaloba s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků řízení n e m á právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou podanou u zdejšího soudu v zákonem stanovené lhůtě prostřednictvím svého právního zástupce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného Odvolacího finančního ředitelství ze dne 5. 6. 2013, č. j. 15603/13/5000-14203-700681, kterým byla zamítnuta jeho odvolání proti rozhodnutím Finančního úřadu v Děčíně (dále jen „správce daně“) ze dne 30. 8. 2012, č. j. 170672/12/178913507710, ze dne 1. 10. 2012, č. j. 175122/12/178913507710, a ze dne 19. 11. 2012, č. j. 199836/12/178913507710, kterými správce daně rozhodl podle ustanovení § 237 odst. 4 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád (dále jen „daňový řád“), o stížnostech žalobce na postup plátce daně, a to společnosti ČEZ Distribuce, a.s. (dále jen „plátce daně“), při výběru odvodu z elektřiny ze slunečního záření (dále jen „odvod“) podle ustanovení § 7a a násl. zákona č. 180/2005 Sb., o podpoře výroby

elektriny z obnovitelných zdrojů energie a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o podpoře“).

Žalobce v podané žalobě nejprve zrekapituloval průběh daňového řízení a k věci uvedl, že žalobou napadené rozhodnutí považuje za nesprávné a nezákonné, jelikož zákonná úprava, podle níž byl žalobci odvod sražen, je v rozporu s ústavním pořádkem, právem Evropské unie a porušuje garantovanou dobu návratnosti.

Dle žalobce žalobou napadené rozhodnutí porušuje základní principy právního státu, když založením odvodové povinnosti došlo k faktickému snížení výkupních cen pod hranici garantovanou ust. § 6 odst. 4 zákona o podpoře. Z toho, jak je odvodová povinnost zákonem vymezena, žalobce dovozuje, že jediným cílem sledovaným zákonodárcem je následné snížení státní podpory poskytované předem stanovenému okruhu výrobců. Žalobce je přesvědčen, že opatření přijaté novelou č. 402/2010 Sb. je v příkrém rozporu se samotnou podstatou konceptu právního státu. Přijetím novely zákona o podpoře provedené zákonem č. 402/2010 Sb. zákonodárce zcela zdiskreditoval samotnou podstatu státních garancí. Zákonem o podpoře přitom mělo být vytvořeno pro investory potřebné klima s dlouhodobou zárukou návratnosti vložených investic do výroben elektrické energie vyrábějících elektrinu z obnovitelných zdrojů – v daném případě ze slunečního záření. Dle žalobce ustanovení přinesená novelou č. 402/2010 Sb. jsou v rozporu s čl. 1 odst. 1 i s čl. 9 odst. 3 Ústavy, neboť situace, kdy se právní garance státu ukazují nespolehlivými a nic nezaručujícími, je neslučitelná se samotnou podstatou právního státu.

Dále žalobce namítl, že ust. § 7a a násl. zákona o podpoře porušují ústavně zaručené základní právo žalobce na ochranu majetku ve formě legitimního očekávání, a proto žalobce namítá porušení čl. 11 odst. 1 Listiny základních práv a svobod (dále jen „Listina“) ve spojení s čl. 1 odst. 1 Ústavy resp. čl. 1 Protokolu č. 1 k Úmluvě o ochraně lidských práv a základních svobod. Žalobce byl přitom v roce 2005 spolu s ostatními investory zákonodárcem přímo a cíleně vybídnut, aby své finanční prostředky investoval do zařízení vyrábějících elektrinu z obnovitelných zdrojů, neboť stát na sebe převzal závazky vůči evropským institucím, které hodlal splnit ve spolupráci s jednotlivými investory. Již v zákoně z roku 2005 byl popsán mechanismus tvorby výkupních cen, kdy jejich konkrétní výši měl stanovit Energetický regulační úřad (dále jen „ERÚ“), takže podle tohoto mechanismu bylo možné zvažovat návratnost investic. V důsledku novely č. 402/2010 Sb. ovšem nedošlo k prostému snížení výnosů žalobcovy investice, nýbrž jeho záměr byl zcela zmařen. Žalobce uvedl, že poskytl financujícímu ústavu zajištění ve formě vlastní směnky, avalované majitelem společnosti jako fyzickou osobou. V případě úpadku žalobce se tak ve stejném postavení ocitne i další osoba, která vlivem zavedení srážkového odvodu a úpadku žalobce nebude schopna dostát rovněž svým závazkům. Opatření přijaté novelou č. 402/2010 Sb. nesleduje legitimní cíl, který by v poměrování s narušením legitimního očekávání žalobce mohl přijetí této úpravy ospravedlnit, když zásah do žalobcových práv je mimořádně intenzivní, jelikož v podstatě znamená žalobcovu ekonomickou likvidaci, takže případný kolidující veřejný zájem musí být mimořádně naléhavý, což v daném případě není.

Dle žalobce je nepochybné, že novelou č. 402/2010 Sb. došlo k tzv. změně pravidel uprostřed hry, a proto zákonnou úpravu žalobce shledává i nepřipustně retroaktivní.

K tomu žalobce doplnil, že zvláštní odvodová povinnost zavedená novelou č. 402/2010 Sb. neprošla komplexním legislativním procesem, když byla do textu návrhu

vtělena komplexním pozměňovacím návrhem, přičemž dotyčná novela byla ve Sbírce zákonů publikována dne 14. 12. 2010, tj. 17 dní před tím, než zásadním způsobem změnila podnikatelské prostředí v jí regulovaném segmentu trhu, takže žalobce neměl možnost se nové situaci jakkoliv přizpůsobit. Žalobce je přesvědčen, že jeden z možných deklarovaných účelů, spočívající v korekci nepřiměřeně vysokých zisků, nemůže obstát jako legitimní cíl, zejména pak s ohledem na to, že samotný zákon o podpoře před novelou č. 402/2010 Sb. obsahoval obecný mechanismus určený k reakci na měnící se podmínky na trhu. Suspendování tohoto zákonného mechanismu je narušením legitimního očekávání žalobce.

Žalobce rovněž namítl, že opatřením přijatým novelou č. 402/2010 Sb. byla porušena jeho ústavně zaručená svoboda podnikání ve smyslu čl. 26 odst. 1 Listiny, když z tohoto článku bez dalšího plyne povinnost státu vytvořit právní prostředí, v němž lze spoléhat na to, že státem poskytnuté garance, a to ve formě zákona, budou skutečně poskytnuty, a nikoliv popřeny. Intenzitu zásahu do chráněné svobody pak zvýšila ještě krátká legisvakanční lhůta, jak již žalobce uváděl shora.

Dle žalobce žalobou napadené rozhodnutí porušuje i čl. 11 odst. 1 Listiny, neboť demokratický zákonodárce není oprávněn libovolně zatěžovat jednotlivce odvodovou povinností. Každá povinnost odvádět státu finanční prostředky musí mít jednoznačný, předem seznatelný a ústavně souladný účel, přičemž v oblasti daňové a poplatkové je prostor pro diskreci na straně zákonodárce širší než v ostatních oblastech. Vzhledem k tomu, že zákonodárce povinnost založenou v ust. § 7a a násl. zákona o podpoře ve znění po novele č. 402/2010 Sb. nekonstruuje jako daň, musí jím přijatá právní úprava projít testem proporcionality. Z pohledu žalobce však v testu proporcionality cíl úpravy odvodu selhává.

Legitimita zdaňování vyplývá z veřejného zájmu na řádném chodu státu, který pro tento účel musí mít k dispozici finanční prostředky, jež získává zdaňováním od svých občanů. Diskrece zákonodárce o míře daňového zatížení není neomezená. Napadená právní úprava je extrémně disproportcionální, neboť byl porušen zákaz svévole, daň je ve svých důsledcích rdousící a daňové zatížení je rozloženo v rozporu se zásadami akcesorické a neakcesorické rovnosti. Svévůli lze spatřovat především v neodůvodněném vynětí odvodové povinnosti z již existujícího daňového systému. Situace v daném případě je do jisté míry podobná, jako tomu bylo v případě nálezu Ústavního soudu Pl. ÚS 53/10.

Zvláštní odvodová povinnost má konfiskační dopady, neboť svou podstatou odpovídá krácení (konfiskaci) předem slíbené části garantovaných výkupních cen v rozsahu 26% výkupní ceny. V daném případě došlo i k narušení zásady rovnosti, neboť zákonodárce vymezil jako poplatníky odvodu pouze výrobce elektřiny ze slunečního záření, a to pouze v zařízeních uvedených do provozu v období od 1.1.2009 do 31.12.2010.

Aplikací ustanovení § 7a a násl. zákona o podpoře došlo k porušení zásady přednosti práva Evropské unie, neboť institut odvodu, porušuje princip ochrany důvěry investorů výslovně zakotvený ve směrnicih č. 2001/77/ES a 2009/28/ES.

Dále uvedl, že zavedení srážkového odvodu znamená v jeho konkrétním případě nedodržení garantované patnáctileté návratnosti investice, což může mít pro žalobce zcela likvidační následek.

Žalovaný ve svém písemném vyjádření k podané žalobě navrhl její zamítnutí v plném rozsahu. Dále žalovaný odkázal na podrobné odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí. Poukázal na právní úpravu odvodu upravenou v ustanovení § 7a a násl. zákona o podpoře

a úpravu výběru daně podle daňového řádu. Na základě této úpravy dospěl k závěru, že byly naplněny zákonné podmínky pro odvod a plátce daně byl povinen poplatníkovi odvod srazit. Správce daně zjistil, že plátce daně postupoval plně v souladu s ustanovením § 233 daňového řádu, když dostal své povinnosti a daň vybíranou srážkou ve stanovené lhůtě a výši odvedl. Žalovaný prověřil částky sražené plátcem odvodu a dospěl k názoru, že odvod byl proveden ve správné výši. Žalovaný je povinen postupovat v daňovém řízení v souladu se zákonem a jinými právními předpisy, jak mu ukládá ustanovení § 5 odst. 1 daňového řádu, a tuto svou povinnost splnil. Na tom nemůže změnit nic ani žalobcův nesouhlas se stanoveným odvodem. Správce daně ani žalovaný nemají kompetence k rozhodování o souladu, či rozporu jakéhokoliv zákona s Ústavou a s Listinou, neboť tato pravomoc je dána pouze Ústavnímu soudu. Závěrem odkázal žalovaný na nález Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS 17/11.

V podání ze dne 8. 10. 2013 navrhl dále žalobce, aby soud položil Evropskému soudnímu dvoru předběžné otázky, a to zda je v souladu s čl. 16 a 17 Listiny základních práv Evropské unie zákonem č. 402/2010 Sb. založená povinnost výrobce elektřiny ze slunečního záření hradit odvod z dodané elektřiny ve výši 26% garantované výkupní ceny za situace, kdy vnitrostátním právem vytvořený systém podpory výroby elektřiny ze slunečního záření předem stanovil mechanismus úpravy výkupních cen, dle něhož výkupní cena pro nadcházející kalendářní rok stanovená Energetickým regulačním úřadem nemohla být nižší než 95% výkupní ceny stanovené Energetickým regulačním úřadem pro předcházející rok. Dále zda je zásada proporcionality podle čl. 52 odst. 1 Listiny základních práv Evropské unie dodržena v situaci, kdy vnitrostátní zákonodárce nejprve za účelem transpozice směrnic 2001/77/ES, resp. 2009/28/ES založil pravomoc správního úřadu (Energetického regulačního úřadu) stanovovat každoročně výkupní ceny a současně zákonem stanovil limit meziročního poklesu výkupních cen, a posléze sám přistoupil k efektivnímu snížení garantované výkupní ceny zcela nezávisle na původně stanoveném mechanismu. Třetí otázka zněla, zda je v souladu s právem Evropské unie závěr Ústavního soudu obsažený v nálezu Pl. ÚS 17/11 ze dne 15. 5. 2012, dle něhož ochrana legitimního očekávání adresátů právní úpravy neznemožňuje zákonodárci přijetí zákonné úpravy, která modifikuje výkupní cenu bez ohledu na to, že předešlá zákonná úprava obsahovala konkrétní mechanismus budoucí změny výkupní ceny. Svůj návrh žalobce podrobně odůvodnil.

O žalobě soud rozhodl v souladu s ust. § 51 odst. 1 s. ř. s. bez jednání, neboť žalobce i žalovaný s tímto postupem výslovně souhlasili.

Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení vedeném podle části třetí prvního dílu hlavy druhé s. ř. s., která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ust. § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a § 75 odst. 2 věty první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu, a to pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí dle § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu, včetně prekluze daňové povinnosti, nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.

Soud si vyžádal u žalovaného spis a po přezkoumání skutkového a právního stavu dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Soud podotýká, že otázkou souladu úpravy odvodu z elektřiny ze slunečního záření s ústavním pořádkem se podrobně zabýval Ústavní soud v nálezu ze dne 15. 5. 2012, sp. zn. Pl. ÚS 17/11, www.usoud.cz, na který soud v plném rozsahu odkazuje. Ústavní soud nevyhověl návrhu skupiny senátorů na zrušení části zákona o podpoře využívání obnovitelných zdrojů upravující odvod a dospěl k závěru o ústavnosti této právní úpravy. Na závěr zmíněného nálezu však dodal, že „*při abstraktním přezkumu ústavnosti není schopen objektivně prokázat nebo hypoteticky vymodelovat všechny myslitelné situace, které napadená ustanovení v individuálním případě mohou vyvolat. Předmětem posouzení tedy nyní nemohou být ani specifické případy jednotlivých výrobců, u nichž s přihlédnutím ke konkrétním okolnostem, s přihlédnutím k míře podnikatelského a ekonomického rizika může Ústavní soud své posouzení upřesnit v budoucnu.*“ Podle Ústavního soudu totiž zjevně „*nelze vyloučit, že v individuálních případech dolehne některé z napadených ustanovení na výrobce jako likvidační („rdousící efekt“) či zasahující samotnou majetkovou podstatu výrobce v rozporu s čl. 11 Listiny – tedy protiústavně. Zde bude nutno hodnotit jak dodržení garancí ve smyslu § 6 odst. 1 zákona č. 180/2005 Sb. v jejich dlouhodobém (patnáctiletém) trvání, tak okamžité (průběžné) účinky napadených ustanovení, aby byl v takovém výjimečném případě vzniklý nárok ochráněn.*“ Pro takové specifické případy pak zavázal obecné soudy „*udělat vše pro spravedlivé řešení, jakkoliv se to může jevit složité*“ (bod 88. nálezu).

Následně vznikla otázka, jak vyložit uvedený příkaz Ústavního soudu, aby obecné soudy udělaly „*vše pro spravedlivé řešení*“, tj. v jakém řízení má být hodnocena ústavnost aplikace solárního odvodu v konkrétních případech. Rozšířený senát Nejvyššího správního soudu usnesením ze dne 17. 12. 2013, sp. zn. 1 Afs 76/2013, www.nssoud.cz, dovodil, že institut stížnosti na postup plátce daně není za stávající právní úpravy nástrojem, který by umožnil správci daně posuzovat věc s přihlédnutím ke konkrétním skutkovým okolnostem a v odůvodněných případech poskytl poplatníkovi efektivní ochranu. Rozšířený senát konstatoval, že stížnost dle § 237 daňového řádu představuje specifický prostředek obrany poplatníka vůči plátcí daně při uplatňování srážkové daně. Jedná se o ochranu před nezákonným postupem plátce, o nástroj určený pro „řešení sporu mezi plátcem a poplatníkem“, který slouží zejména k tomu, aby byl postup plátce podroben kontrole státní moci a poplatník byl před případným nezákonným postupem plátce prostřednictvím konečného rozhodnutí správce daně ochráněn. Dle rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu by bylo absurdní klást na plátce povinnost, nota bene bez jakékoliv psané právní úpravy, aby sám posuzoval likvidační účinky solárního odvodu na poplatníka.

I kdyby se tento institut aplikoval na solární odvod pouze přiměřeně a žádost o vysvětlení adresovaná plátcí byla jen jakýmsi formálním krokem pro následné uplatnění stížnosti u správce daně, umožňuje § 237 odst. 3 daňového řádu správci daně přezkoumat pouze postup plátce, tj. zda plátce při srážce solárního odvodu postupoval v souladu se zákonem o podpoře. Ten kromě osvobození malých výrobců nepřipouští žádné výjimky, na základě kterých by byl plátce odvodu své zákonné povinnosti zproštěn, jinými slovy neobsahuje žádný zvláštní mechanismus, jenž umožní individuální přístup k výrobcům. V této fázi nalézacího řízení tedy nemá správce daně zákonnou možnost provádět správní úvahu, na jejímž základě by mohl v konkrétním případě modifikovat výši solárního odvodu. Podle rozšířeného senátu by tak bylo z ústavního hlediska a s ohledem na požadavky dělby moci přinejmenším problematické, aby neexistenci psané právní úpravy nahradila bez dalšího moc soudní.

Správní soudy, jejichž úkolem je ochrana subjektivních veřejných práv a v širším smyslu kontrola činnosti moci výkonné, nemohou bez dalšího mocí výkonnou nahrazovat. I proto jsou správní soudy koncipovány jako soudy přezkumné, a nikoliv jako soudy nalézací. Pokud by správní soudy byly oprávněny rozhodovat namísto moci výkonné o veřejných subjektivních právech osob, znamenalo by to faktickou zbytečnost existence moci výkonné. In concreto jestliže daňové subjekty nemohou v řízení o stížnosti na postup plátce daně tvrdit a prokazovat likvidační důsledky odvodu či nedodržení garantované doby návratnosti, avšak tyto skutečnosti by mohly být zkoumány a prokazovány v následném řízení o správní žalobě proti daňovým rozhodnutím, stalo by se rozhodování daňových orgánů čistě formálním. Rozhodování o odvodu a jeho výši by se tak zcela přesunulo na správní soudy, což by bylo zjevným porušením principu dělby moci.

Soudu v této věci tak nezbyvá než žalobce odkázat na závěry vyslovené rozšířeným senátem Nejvyššího správního soudu v usnesení sp. zn. 1 Afs 76/2013, od nichž soud nemá důvod se v této věci odchýlovat, podle nichž je za stávající právní úpravy nejprůběhavějším prostředkem k zohlednění individuálních účinků solárního odvodu vyměřeného podle zákona, leč dopadajícího rdousícím způsobem na jednotlivce, institut prominutí daně. Jeho úprava je obsažena předně v ustanovení § 259 daňového řádu, které předpokládá, že nárok na prominutí daně či jejího příslušenství, jakož i pravomoc k tomuto prominutí založí některému z orgánů veřejné moci buďto jednotlivé zákony nebo přímo daňový řád. Zákon o podpoře však neupravuje ani institut prominutí solárního odvodu, včetně případných hmotněprávních podmínek, ani pravomoc správců daně k jeho promíjení. Předpokladem takového řešení by tedy muselo být naplnění pokynu Ústavního soudu zákonodárci, aby vytvořil vhodný mechanismus, který by umožnil individuální přístup k výrobcům, na něž dopadly likvidačním způsobem účinky právní úpravy. Je tedy primárně na zákonodárci, aby v zákoně stanovil orgánu veřejné moci (ať již kterémukoliv stupni správce daně) pravomoc zcela nebo částečně prominout předmětnou daň.

Lze tedy uzavřít, že bez ohledu na to, zda žalobce svá tvrzení a důkazy o protiústavnosti odvodu a jeho likvidačním dopadu na svou osobu uplatnil v daňovém řízení nebo v řízení před soudem, nemohly tyto skutečnosti být v těchto řízeních jakkoliv zohledněny a nemohly mít vliv na zákonnost rozhodnutí správních orgánů. Z těchto důvodů soud podle § 52 odst. 1 s.ř.s. nevyhověl žádnému z důkazních návrhů žalobce, neboť se měly vztahovat k finanční situaci žalobce, jejíž zjišťování by bylo v tomto řízení nadbytečné. Na tomto místě soud pro úplnost směrem k žalobci uvádí, že všechny výše učiněné závěry vyslovené Krajským soudem v Ústí nad Labem v obdobné věci po vydání usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu sp. zn. 1 Afs 76/2013 bezvýhradně aproboval v rámci své rozhodovací činnosti i Nejvyšší správní soud (k tomu srov. např. jeho rozsudek ze dne 21. 5. 2014, č.j. 2 Afs 73/2014 – 36, který je dostupný na www.nssoud.cz) a rovněž i Ústavní soud (např. v jeho usnesení ze dne 12. 11. 2014, sp. zn. I. ÚS 2483/14). Dle soudu z uvedeného jednoznačně vyplývá, že ani samotný Ústavní soud neshledal rozpor mezi závěry obsaženými ve výše uvedeném usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu a svým nálezem ze dne 15. 5. 2012, sp. zn. Pl. ÚS 17/11. Výslovně se k závěrům obsaženým v usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu sp. zn. 1 Afs 76/2013 Ústavní soud vyjádřil ve svém nálezu ze dne 13. 1. 2015, sp. zn. II. ÚS 2216/14, kde uvedl, že stejně jako Nejvyšší správní soud ve výše citovaném usnesení rozšířeného senátu dospěl k závěru, že v řízení o stížnosti na postup plátce daně podle ustanovení § 237 daňového řádu může správce daně přezkoumat postup plátce daně pouze z hlediska dodržení zákonných ustanovení.

V případě solárního odvodu podle ustanovení § 7a zákona o podpoře proto může správce daně jen posoudit, zda při jeho srážce byla dodržena ustanovení zákona o podpoře. V tomto řízení není dle Ústavního soudu proto dán procesní prostor pro zvážení toho, zda tento odvod vůči poplatníkovi daně nevyvolává tzv. rdousící efekt.

K návrhu žalobce na předložení předběžné otázky Evropskému soudnímu dvoru soud uvádí, že k tomu neshledal důvod. Možností předložit předběžnou otázku ve vztahu ke směrnici č. 2009/28/ES se již zabýval Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku sp. zn. 1 Afs 80/2012, v němž dospěl k závěru, že aplikovaná právní úprava odvodu za elektřinu ze slunečního zařízení nemá předobraz v žádné z norem evropského práva a žádná z těchto norem ani zavedení tohoto odvodu nebrání. Zavedením odvodu zcela nepochybně není kompromitován cíl směrnice č. 2009/28/ES, tedy dosažení stanoveného podílu energie z obnovitelných zdrojů. Nejvyšší správní soud dále uvedl, že směrnice č. 2009/28/ES ukládá České republice povinnost zajistit, aby podíl energie vyrobené z obnovitelných zdrojů dosáhl v roce 2020 třinácti procent hrubé konečné spotřeby energie. Ponechává jí přitom široký prostor pro uvážení, jakými konkrétními opatřeními bude tohoto cíle dosaženo. Směrnice dovoluje, aby státy přikročily k subvencování výroby elektrické energie z obnovitelných zdrojů, čímž činí výjimku z jinak poměrně striktního zákazu veřejné podpory. Směrnice však žádným způsobem nepředepisuje, že by stát musel přijmout nějaká konkrétní opatření typu zaručení výkupních cen, zaručení návratnosti investic, příspěvku na pořízení fotovoltaických elektráren, osvobození výroby energie z obnovitelných zdrojů od daně apod. Směrnice č. 2009/28/ES neobsahuje žádné ustanovení, na jehož základě by bylo možné dovodit právo na stabilitu výkupních cen za dodávky elektřiny do distribuční sítě, potažmo tedy zákaz provádět daňové srážky z příjmů provozovatele fotovoltaických elektráren. Soud má za to, že uvedené závěry lze plně vztáhnout i na již zrušenou směrnici č. 2001/77/ES a lze konstatovat, že žalobce se nemůže těchto směrnic dovolávat, neboť nemají přímý účinek. Pokud se týká namítaného porušení čl. 16, 17 a 52 odst. 1 Listiny základních práv Evropské unie, je nutno poukázat na jejich obsah, neboť se pouze obecně, v ústavní úrovni, zabývají právem na svobodu podnikání, právem na vlastnictví a zásadou proporcionality při výkladu práv a svobod. Ve vztahu k těmto ústavním hodnotám podrobil právní úpravu odvodu přezkumu již Ústavní soud ve věci Pl. ÚS 17/11 a soud necítí potřebu dotazovat se Evropského soudního dvoru, neboť z ničeho není zjevné, že by dosavadní výklad vnitrostátních soudů měl být v rozporu s evropským právem.

S ohledem na všechny shora uvedené skutečnosti dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji ve výroku ad I. rozsudku podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

Současně v souladu s ust. § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. ve výroku ad II. rozsudku nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce neměl ve věci úspěch a žalovanému náklady řízení nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li

poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Ústí nad Labem dne 29. června 2015

JUDr. Markéta Lehká, Ph.D. v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Iva Tovarová